

بیانیه‌ی شورای پاگواش

برلین، آلمان
۵ ژوئیه ۲۰۱۱ میلادی
برابر با چهاردهم تیرماه ۱۳۹۰ خورشیدی

متن نهایی

شورای کنفرانس‌های پاگواش برای علوم و امور جهانی، تعهد خود را نسبت به جهانی عاری از جنگ‌افزارهای هسته‌ای بار دیگر مورد تاکید قرار می‌دهد. شورا، همه کشورهای را که دارای جنگ‌افزارهای هسته‌ای‌اند، به خلع سلاح هسته‌ای فرامی‌خواند. شورای پاگواش، پی‌گیری راه‌حل‌های صلح‌جویانه، در کشمکش‌های مربوط به خطرهای هسته‌ای را آرزومندست. اگر بر موانعی که مردمان، کشورها، مذاهب و آرمان‌ها را از یکدیگر جدا می‌سازند، چیره شویم، گفتگو، جنبه‌ی مهمی به خود می‌گیرد. خلع سلاح - به‌ویژه خلع سلاح هسته‌ای، کنترل تسلیحات، و اقدامات نظامی و غیرنظامی اعتمادسازی، ابزار موثری در آفریدن جهانی امن‌تر و صلح‌آمیزتر است.

محیط بین‌المللی پویای امروزین، نشانگر شایستگی تداوم «اندیشه‌ی نوینی» است، که در بیانیه‌ی راسل - انیشتن در سال ۱۹۵۵^۱ به آن پرداخته شده بود. این اندیشه‌ی نوین، باید بر پایه‌ی ارزش‌های دموکراتیک مردم‌محوری باشد. برپایی دموکراسی، برابری، دادگری، و قانون‌مداری، احترام متقابل، و پذیرش روزافزون سیاست‌های مردم‌محوری، به‌عنوان گرایش‌های غالب، در حکومت ملی و بین‌المللی، باید پدیدار شود. این‌ها را به هر نحو ممکن، باید رواج داد.

زرادخانه‌های هسته‌ای، با بیش از بیست هزار جنگ‌افزار هسته‌ای، هنوز بزرگترین تهدید امنیتی است که جامعه‌ی جهانی، با آن روبروست. در نبودن حرکتی جدی‌تر، به‌سوی خلع سلاح هسته‌ای،

¹ 1955 Russell Einstein Manifesto

گسترش این جنگافزارها احتمال بیشتری پیدا کرده است. چالش‌های درحال پیدایش، از جمله امکان تروریسم هسته‌ای از سوی کنشگران غیردولتی، محیط امنیتی را پیچیده‌تر ساخته است.

شورای پاکواش پافشاری می‌کند تا گام‌های چشمگیر و محسوسی برای کاهش تعداد و اهمیت جنگافزارهای هسته‌ای به فوریت برداشته شود. شورا خواستار نشان‌های روشن‌تر و نیرومندتر اراده‌ی سیاسی، آن هم فراتر از دستاوردهای پراهمیت «استارت جدید»² و نتایج کنفرانس بازبینی پیمان منع گسترش هسته‌ای سال 2010 است. پیشرفت پایدار و هدفمند، به سوی نابودی جنگ-افزارهای هسته‌ای، به گونه‌ای جدا از دیگر عواملی که دورنمای نظامی - سیاسی جهانی را شکل می‌دهند، نمی‌تواند به ثمر بنشیند.

شورای پاکواش، با نگرانی به ادامه‌ی هزینه‌های نظامی بیش از اندازه‌ی جهان اشاره می‌کند، و همگان را به تلاش‌های هماهنگ بین-المللی برای مبارزه با تداوم تکیه بر جنگافزارهای متعارف و جنگ، فرا می‌خواند. ما در آستانه‌ی موجی از استقرار فناوری-های نظامی متعارف نوین (از جمله موشک‌های قاره‌پیمای متعارف، هواپیماهای خارج از جو زمین، ابزار جنگی رباتیک، و انواع تازه‌ی کلاهک‌های متعارف) هستیم، که پیامدهای استراتژیک خواهند داشت؛ و شیوه‌های جنگیدن را تغییر خواهند داد.

جنگ سایبری در حال شکل‌دهی به بخشی از آموزه‌های نظامی و سناریوهای جنگیدن، و تاثیرگذاری بر ساختارهای فرماندهی و نظارت نظامی است. افزون بر این، درهم آمیزی شیمی و بیولوژی، همراه با دیگر پیشرفت‌های مربوطه در علم و فناوری، رژیم‌های کنونی استوار بر معاهده‌هایی که سایر جنگافزارهای کشتار جمعی (یعنی شیمیایی و بیولوژیکی) را غیرقانونی اعلام کرده‌اند، بزودی به چالش خواهند کشید.

شورا، اقدام‌های زیرین را که برای کنترل تسلیحات و خلع سلاح به‌فوریت مورد نیاز است، شناسایی می‌کند:

● پیشرفت آشکارتر و توانمندتر در راستای خلع سلاح هسته‌ای، از سوی همه‌ی دولت‌های دارنده‌ی جنگافزارهای هسته‌ای.

² New START

- کاهش زیادتر در زرادخانه‌های هسته‌ای ایالات متحده امریکا و روسیه.
- به اجرا درآمدن معاهده‌ی منع جامع آزمایش‌های هسته‌ای. برای رسیدن به این هدف، همه‌ی دولت‌ها همچنین باید بر نیت خود در آزمایش نکردن جنگ‌افزارهای هسته‌ای بار دیگر تاکید کنند.
- آغاز گفتگوهای چندجانبه با حسن نیت برای معاهده‌ی کاهش مواد شکافتنی.³
- موافقتنامه یا موافقتنامه‌هایی برای اطمینان‌بخشی که همه کشورهای فاقد جنگ‌افزارهای هسته‌ای با این جنگ‌افزارها مورد حمله قرار نخواهند گرفت.
- گفتگوهایی پُرسر موافقتنامه یا موافقتنامه‌های منع نخستین بار بکارگیری⁴ (یا استفاده بعدی از) جنگ‌افزارهای هسته‌ای. تمام کشورها، بدون در نظر گرفتن این که سلاح‌های هسته‌ای دارند یا ندارند، باید در این گفتگوها شرکت کنند.
- کار محسوس برای نیل به موافقتنامه یا موافقتنامه‌های جهانشمول الزام‌آور (مانند کنوانسیون جنگ‌افزارهای هسته‌ای) برای منع دارا بودن تسلیحات هسته‌ای.
- پیوستن جهانشمول به کنوانسیون‌های جنگ‌افزارهای شیمیایی و بیولوژیکی.
- پیشبرد همه تلاش‌ها در راه فراگیرشدن معاهده‌ی منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای (ان.پی.تی)⁵ برای جهانشمولی آن.
- پشتیبانی دولت‌ها از گفتگوهای کنونی در مورد معاهده‌ی تجارت تسلیحات⁶، با توجه به شفافیت بیشتری که عرضه خواهد کرد.

³ Fissile Material Cut Off Treaty

⁴ The first use

⁵ Nuclear Non-Proliferation Treaty (NPT)

⁶ Arms Trade Treaty

● تاکید دوباره‌ی دولت‌ها بر تعهدشان نسبت به تهی-از-جنگ-افزار نگهداشتن فضا، و شناسایی چالش‌های ناشی از توسعه و استقرار فناوری‌ها و سیستم‌های دفاع موشکی بالستیک.

● پشتیبانی از ابتکارات سهولت بخشیدن برای موافقتنامه‌های خلع سلاح و امنیت منطقه‌ای (مانند پیشرفت در ایجاد منطقه‌ای عاری از جنگ‌افزارهای کشتار جمعی در خاورمیانه)، و نیز از سرگیری گفتگوهای شش‌جانبه در شبه جزیره کره. افزون بر این، باید از ابتکارات ممکن دیگر برای کنترل تسلیحات منطقه‌ای، و ایجاد و تقویت مناطق تهی از جنگ‌افزارهای هسته‌ای حمایت شود.

امنیت اروپا و خلع سلاح هسته‌ای

نیاز فوری برای نگرشی نو به ترتیبات امنیتی اروپایی و ساختارهای هسته مرکزی آن وجود دارد. این نگرش، باید بر پایه‌ی درک ژرف‌تر پندارهای تهدید متقابل، شامل دیدگاه‌های کشورهای «خارج از منطقه» استوار باشد. ناتو، به عنوان اتحادیه‌ای هسته‌ای باید تعهد خود را به کاهش اهمیت جنگ-افزارهای هسته‌ای نمایان سازد. رهبران سیاسی، باید بر «بازنگری وضعیت بازدارندگی و دفاع ناتو»⁷ پافشاری کنند، و شفافیت حداکثری و فعال شدن کامل شورای ناتو - روسیه را تشویق کنند. آموزه (دکترین) ناتو، به‌عنوان گامی به سوی کاهش بیشتر اهمیت جنگ‌افزارهای هسته‌ای، و دستیابی به جهانی عاری از جنگ‌افزارهای هسته‌ای، باید تائید کند که تنها نقش ممکن جنگ‌افزارهای هسته‌ای، بازدارندگی حمله‌ی هسته‌ای است. همچنین، تلاش‌های جدی در برپایی بنیادی برای کنترل و تنظیم نیروها و تسلیحات متعارف لازم است.

شورای پاگواش، خواستار بیرون برده شدن فوری جنگ‌افزارهای هسته‌ای ایالات متحده آمریکا، از اروپا، و ایجاد اصلی است که دولت‌های دارنده‌ی تسلیحات هسته‌ای، بر پایه‌ی آن نتوانند این جنگ‌افزارها را در قلمروی خارجی مستقر کنند. مفهوم بازدارندگی توسعه‌یافته، تداوم پذیرش حدود دویست جنگ‌افزار هسته‌ای امریکایی ب-61 در پنج کشور ناتو، ارتقاء زرادخانه‌های هسته‌ای، امکان استقرار فناوری‌های نامطمئن دفاع موشک-های بالستیک برای تهدیدهای نامشخص، تداوم تکیه بر به اصطلاح سلاح‌های تاکتیکی هسته‌ای به منظور مقابله با ناتوانی-

⁷ NATO Defence and Deterrence Posture Review

های متعارف، همگی با کاهش اهمیت جنگ‌افزارهای هسته‌ای مغایرت دارند.

آن طور که ما از «شبکه‌ی رهبری اروپا برای خلع سلاح هسته‌ای چندجانبه و منع گسترش»⁸ و از سایرین آموخته‌ایم، پیام اروپا درباره‌ی خلع سلاح هسته‌ای، با آنچه که ما اینک می‌بینیم، می‌تواند تفاوت داشته باشد. تشویق مشارکت جدی اروپایی‌ها در خلع سلاح هسته‌ای، نه تنها مربوط به امنیت و ثبات اروپا می‌شود، بلکه همچنین مربوط می‌شود به تأثیراتی که این مشارکت‌ها ممکن است بر بقیه‌ی جهان، به‌ویژه بر کشورهای دارای مشارکت‌ها که ممکن است احساس کنند، توانایی هسته‌ای دیر یا زود، برای حفاظت‌شان مورد نیاز است.

جنگ‌افزارهای کشتار گروهی و هسته‌ای در خاورمیانه

ایجاد منطقه‌ای عاری از سلاح‌های هسته‌ای، و دیگر جنگ‌افزارهای کشتار جمعی در خاورمیانه، از اولویت‌های بالا برای منطقه، و برای استحکام «معاهده‌ی منع گسترش (سلاح‌های) هسته‌ای» حیاتی است. برای تسهیل پیشرفت این امر، کشورها باید شفافیت بیشتری داشته باشند، و رویکردی تدریجی، ولی استوار در این زمینه، در پیش گیرند. هم‌اکنون، گام‌هایی کوچک می‌تواند به اطمینان‌سازی منجر شود، اما اقدامات پایه‌ای، مانند تصویب «معاهده‌ی منع جامع آزمایش‌های هسته‌ای»، و قطع تولید مواد شکافتنی برای مقاصد نظامی، و ترغیب همکاری‌های منطقه‌ای و بین‌المللی در تولید سوخت هسته‌ای، به سرپرستی کامل «آژانس بین‌المللی انرژی هسته‌ای»، و احیاناً با همکاری دیگر نهادهای تخصصی بین‌المللی نیز ضروری خواهند بود.

شورای پاک‌واش، به بیانیه‌ی «پنج عضو دائم» شورای امنیت سازمان ملل متحد، مورخ اول ژوئیه ۲۰۱۱ (برابر با دهم تیرماه ۱۳۹۰) که در آن "از اقدامات انجام شده‌ی ایالات متحده آمریکا، روسیه، و انگلستان، پیرامون برگزاری کنفرانس منطقه‌ی عاری از سلاح‌های کشتار جمعی خاورمیانه"⁹ در سال ۲۰۱۲ استقبال شده است»، اشاره می‌کند، و برای شفاف‌سازی بیشتر، در اقداماتی که یاد شد، دعوت بعمل می‌آورد. تصمیم‌گیری زودهنگام، در انتخاب «تسهیل‌کننده»، و کشور میزبان، می‌تواند تبادل‌نظرهایی را میسر سازد که به انعقاد کنفرانس مزبور منجر گردد. گفتگوهای بیشتر باید به تعریف منطقه، عضویت، و چارچوب عمومی چنین منطقه‌ای بپردازد.

⁸ European Leadership Network for Multilateral Nuclear Disarmament and Non-Proliferation

⁹ Middle East WMD Free Zone (MEWMDFZ)

خاورمیانه

در خاورمیانه، دگرگونی‌های شگرفی رخ داده است. شورش‌هایی علیه نظام‌های خودکامه و استبدادی، و برای جانبداری از آزادی‌های اساسی دموکراتیک درگرفته، که نتایج گوناگونی هم ببار آورده است. شورای پاگواش، خواستار یکپارچگی بیشتر برای ترغیب اصول پایه‌ای فرآیندهای دموکراتیک، و از بین بردن موانع بر سر راه موفقیت آنها است.

در مورد درگیری اسرائیل - فلسطین، شورا، برخی تحولات مثبت، مانند دستیابی فلسطینی‌ها به وحدت را یادآوری می‌کند. برخلاف پیشرفت‌هایی که گه‌گاه در وضعیت امنیتی محلی روی می‌دهد، چشم‌انداز حل اختلاف امیدوارکننده نیست. اشغال (فلسطین) ادامه دارد، غزه در محاصره‌ی (محدود) قرار دارد، و شهرک‌سازی‌های اسرائیلی‌ها در ساحل غربی (و به‌ویژه در بیت‌المقدس شرقی) در حال گسترش‌اند. شورا، شناسایی بین‌المللی دولت فلسطینی، و پی‌گیری گفتگوهای هدفمند، و موثر بین اسرائیلی‌ها و فلسطینی‌ها را به‌عنوان گام‌هایی پراهمیت بشمار می‌آورد.

جنوب آسیا

در جنوب آسیا، فهرست بلندبالایی از گلیه‌ها و موضوع‌های حل و فصل ناشده بین دو همسایه‌ی هسته‌ای، هند و پاکستان وجود دارد. کمبود قابل‌توجهی اعتماد در این منطقه باید هرچه زودتر از بین برود، تا از احتمالی که در آینده حمله‌ای تروریستی انجام گیرد - که خود آن ممکن است آغازگر زنجیره‌ای از رویدادهایی گردد، که قابل کنترل نباشند - جلوگیری شود. شورای پاگواش، از گام‌هایی که می‌تواند به روایتی متضاد با اختلاف کمک کنند، مانند همکاری‌های بیشتر حقوقی، اطلاعاتی، نظامی، و نهادهای دولتی (از جمله، اما نه محدود به جنگ علیه تروریسم)، و تسهیل در ارتباطات فرامرزی (از جمله اجازه‌ی استفاده از رومینگ تلفن‌های همراه، و دسترسی رسانه‌ای به تلویزیون آن سوی دیگر مرز)، تسهیل ارتباط مردم با مردم (از جمله عبور از «خط نظارت» در کشمیر)، و افزایش سفرهای هوایی بین این دو کشور استقبال می‌کند.

افغانستان

شورای پاگواش، از تاثیر زیاد ده سال جنگ در افغانستان بر مردم افغان، و بر ثبات منطقه‌ای آگاه است. احساس عمومی خستگی در همه‌ی کشورهای که نیروی نظامی به افغانستان اعزام کردند، وجود دارد. با وجود کمک‌های اقتصادی که به

افغانستان سرازیر شده است، اما زندگی برای افغان‌های معمولی به همان اندازه‌ی گذشته، مخاطره‌آمیز و دشوارست. جنگ افغانستان، حدود پنجاه کشور خارجی را، با هزینه‌ای انبوه درگیر ساخته، و نتیجه‌ای نامشخص نیز ببار آورده است. برنامه‌ریزی دقیق و گفتگو برای رسیدن به راه حلی سیاسی، مورد نیاز است، تا در سال ۲۰۱۴، همان اشتباه‌های فاجعه بار سال ۱۹۸۹ تکرار نشود.

شورای پاگواش، بررسی هرچه زودتر بهترین راه برای دست یافتن به صلح در افغانستان را توصیه می‌کند. مشکل افغانستان، راه-حل نظامی ندارد؛ گفتگوهای آشتی باید با شفافیت کامل توسط همه‌ی ذینفعان دنبال شود. امروزه، کم و بیش همگان، از ایده‌ی گفتگو کردن با طالبان سخن می‌گویند. فکر بیشتر در مورد چگونگی چنین مذاکراتی لازم است: با چه کسی باید تماس گرفت، و این گفتگوها کجا باید انجام شود؟ گفتگو باید بر پایه‌ی احترام به همه‌ی طرف‌ها قرار داشته باشد. باید توجه‌ی لازم به این داشت، که چگونه ابتکارهای متعدد، و فضای بحث بین افغان‌ها، بر سر ساختار جامعه‌ای که از فرآیند آشتی‌سازی سربرخواهد کشید، ایجاد شود. فرصت گفتگوی منطقه‌ای، و درگیر ساختن کشورهای که در پیرامون افغانستان، واقع‌اند، در موارد یادشده، و دیگر موارد مربوطه نیز وجود دارد.

برنامه‌ی هسته‌ای ایران

ایران، برخلاف چند کشور دیگر خاورمیانه، در شمار زیادی از معاهده‌های کنترل تسلیحات عضویت دارد. نه تنها ثابت شده که تحریم‌ها و فشارهای افزایش‌یافته تأثیر زیادی بر برنامه‌ی هسته‌ای ایران نداشته‌اند، بلکه این اقدامات، به عکس، فضایی را در مباحث بین‌المللی برای بررسی امکان اقدامی نظامی علیه تاسیسات هسته‌ای در ایران بوجود آورده است.

شورای پاگواش، راه حلی غیرنظامی را توصیه می‌کند؛ و خواستار توافقی است که به این جنجال هسته‌ای پایان دهد. چنین توافقی، نباید تبعیض بیشتری را (فراتر از آنچه که هم اکنون در «ان.پی.تی» نهفته است) درباره‌ی حق اقدام به فعالیت‌های هسته‌ای غیرنظامی دربرداشته باشد؛ و در عین حال باید نظارت تمام و کمال آژانس بین‌المللی انرژی هسته‌ای یا دیگر نهادهای بین‌المللی مربوط به فعالیت‌های هسته‌ای در ایران، و یا هر کشور دیگری را نیز مقرر نماید. ما باید تاکید کنیم که همکاری بین‌المللی در زمینه‌ی انرژی هسته‌ای،

شامل بین‌المللی کردن تولید سوخت هسته‌ای باید وجود داشته باشد.

فوکوشیما

شورای پاک‌آواش، مراتب همدردی عمیق خود را نسبت به مردم ژاپن اعلام می‌دارد، و به کسانی که زندگی خود را، برای کاستن از فاجعه‌ی بیشتر به خطر انداختند، احترام می‌گذارد. از آنجایی که این فاجعه، در کشوری رخ داده است که از زیرساختار پیشرفته-ی فناوری هسته‌ای برخوردار است، شورا، همه کشورهای را که در جستجوی انرژی هسته‌ای هستند، ترغیب می‌کند تا مسئولیت‌ها، و خطرهای بلندمدت (از جمله خطرهای گسترش) را به دقت دوباره در نظر بگیرند. شورا، از بحث‌های عمومی که در ژاپن صورت گرفته، و به بازبینی سیاست‌های مربوط به نیروی اتمی منجر گردیده است، خوشنود می‌باشد.

درحالی که همه‌ی کشورها، حق دارند دنبال بهره‌برداری صلح آمیز از انرژی هسته‌ای باشند، اما تراژدی فوکوشیما، یکبار دیگر به ما یادآوری کرد که بی‌دقتی در بهره‌برداری از علوم و فناوری، می‌تواند دشواری‌های جدی بیافریند. البته هرملتی خود باید تصمیم بگیرد که آیا می‌خواهد، و تا چه میزانی تمایل دارد به انرژی هسته‌ای برای تولید نیرو متکی باشد؛ اما چنین تصمیم‌هایی باید نیاز به حصول اطمینان از بیشترین استانداردهای ایمنی و امنیت، پیامدهای بلندمدت، و نگرانی‌های مشروع دیگر کشورها را در نظر گیرد.

نظر به این که شهروندان در گوشه و کنار جهان، پرسش‌های سخت-گیرانه‌ای درباره‌ی آینده‌ی انرژی هسته‌ای دارند، نیاز به آنست که اطمینان به دست آید که جنبه‌های ایمنی، قابلیت اطمینان، فناوری‌های جلوگیری از گسترش (سلاح‌های هسته‌ای)، و منابع انرژی جایگزین، به گونه‌ای شایسته مورد کندوکاو قرار بگیرد. به دنبال فاجعه‌ی فوکوشیما، برخی کشورها، گزینه‌ی رویکرد به انرژی غیرهسته‌ای را برگزیده‌اند، و برخی دیگر، اتکاء به تولید انرژی هسته‌ای را ادامه می‌دهند. گزینه‌ی ملی، هرچه می‌خواهد باشد، آشکارست که جهان امروزه به سلسله-ای از معیارهای بین‌المللی سخت‌گیرانه، برای ایمنی و امنیت هسته‌ای، و نیز شفافیت بیشتر در اجرای این معیارها نیاز دارد.

تغییر اقلیمی

دگرگونی آب و هوایی (یا تغییر اقلیمی) تهدیدهای جدید، و نیز فرصتهایی برای همکاری بوجود آورده است. برای نمونه، آب اغلب در بیشتر جاها، به عنوان یک منبع احتمالی اختلاف ذکر شده است. با این حال، شواهد تجربی نشان می‌دهد که آب، در مواقع بیشتری، به ترتیبات همکاری بادوام انجامیده است. به‌طور کلی، پیوند بین کمبود منابع، و زدوخوردهای مسلحانه، خیلی ناآشکارتر از آن است که عموماً تصور می‌شود. متوقف‌ساختن و کاهش تغییر اقلیمی، مسائل بسیار جدی برای عدالت جهانی ببار می‌آورد. درعین حال، همکاری و راه‌حل‌های تجدیدپذیر، همچون نور خورشید و باد، خبر از نویدی بزرگ برای کند کردن روند دگرگونی اقلیمی، گرایش اجباری به منابع انرژی تازه، و ایجاد جهانی با منابع به‌توزیع شده، می‌دهند.

مسئولیت اجتماعی دانشمندان

پاگواش را گروهی از دانشمندان بنا نهاده‌اند، که نگران شیوه استفاده از علم، و در ابتدا در زمینه سلاح‌های هسته‌ای بوده‌اند. مسئولیت اجتماعی دانشمندان، هم در قدرت اطلاع‌رسانی و سیاست‌گذاری مبتنی بر تجربه، و هم در بکارگیری مسئولانه علم به‌طور فزاینده، حائز اهمیت شده است. داده‌های علمی، همچنان، در رابطه با خطرهای در حال پیدایش تکنولوژیکی، از جمله چالش مربوط به برخورد با دگرگونی‌های اقلیمی و دادن هشدار زود هنگام درباره‌ی بلاهای بالقوه، و جستجوی کاستن از پیامدهای وقایع ناگوار مانند فاجعه‌ی فوکوشیما، سزاوار توجه است. دشواری اطمینان‌یابی از کیفیت علمی، در فضایی پنهان‌کارانه (چه به لحاظ امنیت ملی، و چه به دلایل تجاری)، و به‌همان‌گونه آن چیزهایی که ذاتاً استفاده‌ی دوگانه از پیشرفت‌های علمی را ممکن می‌سازند، مانند «نانوتکنولوژی» باید مورد خطاب قرار گیرد. به بهره‌برداری علمی و فنی برای توسعه انسانی، به‌جای تخریب انسان و محیط زیست، و به آموزش گسترده‌تر دانشمندان فعال، در مسئولیتشان در قبال جامعه، توجه شود.

نتیجه‌گیری

جامعه‌ی پاگواش، از میراث مثبت شهر برلین الهام می‌گیرد، و به آینده‌ای می‌نگرد که در آن ما می‌توانیم به برقراری صلح و امنیت از راه گفت‌وگو و همکاری ادامه دهیم. اگر دیوارها در این جا، فرو می‌ریزند، امید برای آنانی که در دیگر جاها، در تلاش هستند، وجود دارد که زمینه‌ی مشترک، و جهانی امن‌تر برای نسل‌های آینده، فراهم سازند. شورا، بار دیگر اهمیت نقش جوانان را در این مباحث یادآور می‌شود، و به جنبش بین‌المللی

جوانان/ دانشجویان پاگواش در پیشبرد این مسائل در بین همسالانشان تریک می‌گویند.

بیش از ۲۵۰ نفر از ۴۳ کشور، در پنجاه و نهمین کنفرانس پاگواش برای علوم و امور جهانی، شرکت کردند. کنفرانس یادشده، از اول تا چهارم ژوئیه ۲۰۱۱، برابر با دهم تا سیزدهم تیرماه ۱۳۹۰ در برلین، آلمان با عنوان «کمک اروپائی-ها به خلع سلاح هسته‌ای و حل و فصل اختلافها» برگزار شد. دومین سمپوزیوم سیمونز^{۱۰} با نام «امنیت اروپائی‌ها و خلع سلاح هسته‌ای» با همکاری «شبکه‌ی رهبری اروپایی برای خلع سلاح چند جانبه‌ی هسته‌ای و منع گسترش»، و با مشارکت وزیر امور خارجه‌ی آلمان، گیدو وستروله^{۱۱} و دیگر سیاستگذاران کنونی و پیشین برپا شد. پاگواش بین‌المللی دانشجویان/ جوانان^{۱۲}، جلساتی سی و دونفره از هجده کشور را، با تمرکز بر خاورمیانه برگزار کرد.

پاگواش بین‌المللی و گروه پاگواش آلمان،^{۱۳} از همه کسانی که برگزارای این کنفرانس، و کارهای مربوطه را میسر ساختند، تشکر می‌کند؛ و به‌ویژه از حمایت بنیادین مالی و تدارکاتی وزارت امور خارجه‌ی دولت فدرال آلمان، و پشتیبانی سخاوتمندانه برای سمپوزیوم سیمونز فراهم شده از سوی بنیاد سیمونز قدردانی می‌کند (لطفاً برای فهرست نام پشتیبانان این کنفرانس به تارنمای پاگواش بنگرید). شورا همچنین، سپاسگزاری عمیق خود را از سالها فداکاری و رهبری مدیر اجرایی پیشین (پاگواش)، دکتر جفری باتول^{۱۴}؛ و نیز عضو و رئیس پیشین شورا، استاد مری میولر^{۱۵} اعلام می‌دارد.

نشانی تارنمای پاگواش چنین است: www.pugwash.org

^{۱۰} Simons Symposium

^{۱۱} Guido Westerwelle

^{۱۲} International Student/Young Pugwash

^{۱۳} VDW

^{۱۴} Dr. Jeffrey Boutwell

^{۱۵} Prof. Marie Muller